

Telegraful Românilor

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

22. Viii și cei „adormiți în Domnul”

a) Biserica fiind „Trupul lui Hristos” nu cuprinde numai pe credincioșii de pe pământ, ci și pe credincioșii „adormiți în Domnul”, care viețuiesc în lumina dumnezeiască și veșnică. De aceea se vorbește despre Biserica pămîntească, a tuturor celor ce sînt botezați, cred în Hristos și viețuiesc după Evanghelia Lui, după poruncile Lui — și despre Biserica cerească, a tuturor celor ce au trecut peste pragul vremelnice întru veșnicia cea fericită.

Nu sînt două Biserici, ci Biserica pămîntească și Biserica cerească una sînt, căci unul este Hristos-capul Bisericii și una este Biserica — „Trupul lui Hristos”. E adevărat că mădularele Bisericii pămîntești sînt credincioșii, care duc în viața aceasta o necontenită luptă spre a înfrînge ispitele patimilor și a crește în virtute, adică a se asemăna tot mai mult cu Hristos, pe cînd mădularele Bisericii cerești sînt cei ce, prin harul lui Dumnezeu și strădania lor, s-au ridicat pe diferite trepte de vrednicie, de sfințenie și se bucură cu Sf. Îngeri că sînt împreună cu Hristos. Aceștia au dus „lupta cea bună” și au primit „cununa dreptății” (II Tim. 4, 6—8).

b) Fiind toți mădulare ale aceleiași Biserici, și credincioșii de pe pământ, și Îngerii și credincioșii ce sălășluiesc în „cer” (adică în veșnicia cea fericită), rezultă că între aceste mădulare (de la pământ și din cer) este o strînsă legătură, că ele sînt una în Hristos, în dragostea care se dăruiește și slujește.

Între altele, legătura lor se arată în rugăciune unul pentru altul. Toți sîntem chemați să ne rugăm unii pentru alții, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru frații noștri — și chiar ne rugăm unii pentru alții (Iacob 5, 16). Cu atît mai mult se roagă pentru noi Sfinții, cei ce sînt în „cer”, ale căror rugăciuni înălțate către Iisus Hristos au mai multă putere (Apoc. 5, 8).

Dar despre Sfinți și cinstirea Sfinților vom scrie în altă parte. Principal este faptul că toți sîntem mădulare ale Bisericii; Sfinții mădulare preamărite, noi mădulare în drum spre veșnicie și că toți sîntem fiii aceleiași Biserici și una în Iisus Hristos.

c) Biserica — mădularele ei — nu uită nici de acei credincioși, care — pentru păcatele lor — s-ar putea să se afle într-o stare de osîndă.

Cum noi nu putem ști care este starea lor, ne rugăm și pentru ei. Credincioșii se roagă și ajută pe cei neputincioși, fac binefaceri, preoții fac rugăciuni pentru iertarea păcatelor celor adormiți, pentru ca sufletele lor să „odihnească” „în loc luminat” (cf. Ieremia 16, 7; Tobit 4, 17; I Samuel 31, 13; II Macabei 12, 41—46). Aceasta pentru că avem încredere în milostivirea Domnului, care a venit în lume pentru mîntuirea noastră. De aici și îndemnul Sfințului Apostol Pavel ca să facem „cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumite pentru toți oamenii” (I Timotei 2, 1).

Așadar, nici moartea nu întrerupe legătura dintre fiii Bisericii, pentru că chiar dacă cei vii nu mai

văd pe cei morți, comuniunea spirituală (sufletească) dintre cei vii și cei morți se păstrează.

Înceind învățătura despre Biserica, vom putea spune că Biserica (pămîntească și cerească) este „Trupul lui Hristos” (sau un organism) văzut și nevăzut, al cărui cap este Hristos însuși și care este însușit de Duhul lui Hristos, și se arată ca un așezămînt întemeiat de Domnul nostru Iisus Hristos și format din cler și credincioși, spre mîntuirea tuturor celor ce au aceeași credință (Evanghelia), aceleași Sfinte Taine și orînduiri și se străduiesc să ajungă la starea desăvîrșirii lui Hristos (Efeseni 4, 13; Coloseni 1, 28).

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

CINSTIREA SFINTEI CRUCI

În cadrul învățaturii și practicii ortodoxe, Sfinta Cruce ocupă un loc de seamă. Pentru a ne putea da bine seama despre acest lucru, este necesar să vedem mai întîi care este înțelesul acestui cuvînt.

După învățătura Bisericii noastre, cuvîntul *cruce* are un înțeles întreit, și anume: 1. Un *înțeles spiritual*, care însemnează patimile Domnului nostru Iisus Hristos. Acesta rezultă din cuvintele Mîntuitorului: „Oricine voiește să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34; vezi și Matei 10, 38).

2. Un *înțeles material*, după care însemnează lemnul crucii, crucea de lemn, materială, compusă din două lemne puse de-a curmezișul, ca cele pe care a fost răstignit Mîntuitorul. Înțelesul acesta este evident în texte ca acesta: „Și ducîndu-și crucea, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățîinii, care evreiește se zice Golgota” (Ioan 19, 17; vezi și Matei 27, 32; Marcu 15, 21; Ioan 19, 25; Marcu 15, 30 și Ioan 19, 31 ș.a.).

3. Un înțeles prezent în vorbirea de toate zilele a credinciosului creștin, după care crucea însemnează *semnul crucii*, care se face cu mîna dusă la frunte, la piept și la cei doi umeri.

Învățătura ortodoxă ne îndrumază și îndeamnă să cinstim Sf. Cruce în toate aceste trei înțelesuri. Ea se întemeiază pe următoarele motive:

1. Crucea a fost prefigurată încă în Vechiul Testament, ca mijloc de mîntuire, și anume:

a) A fost prefigurată în șarpele de aramă al lui Moise, care izbăvea de primejdia morții pe cei ce — fiind mușcați de vipere — priveau spre el: „Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stîlp, și cînd un șarpe mușca vreun om, acesta privea la șarpele cel de aramă și trăia” (Numeri 21, 9). Acest șarpe preînchipuia crucea Domnului, care izbăvește pe cei ce privesc la ea cu cinste. Însuși Mîntuitorul zice: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înălțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 14—15). Aici șarpele este icoana lui Iisus Hristos înălțat pe cruce; deci, și crucea — întocmai ca Moise acolo — are un rol însemnat în mîntuire.

(Continuare în pag. 2)

Veșmintele liturgice

Sub denumirea de veșminte liturgice înțelegem îmbrăcămintea pe care o au slujitorii bisericești: episcopii, preoții și diaconii, în timpul săvîrșirii Sfintei Liturghii, în timpul Utreniei, a Vecerniei sau a altor slujbe bisericești. Ele contribuie foarte mult la solemnitatea cu care se săvîrșește cultul divin. Sfințenia și sublimitatea cultului se oglindesc foarte mult și în veșmintele liturgice.

Întrebuințarea veșmintelor la săvîrșirea cultului divin își are originea în Vechiul Testament. Dumnezeu însuși a poruncit lui Moisi ca să îmbrace pe arhieru, pe preoți și pe leviți cu veșminte speciale, care să se deosebească de cele obișnuite (Ieșire 39, 22; 28, 6; 39, 2; 28, 31; Levitic 8, 7; 9, 7).

În Noul Testament Mîntuitorul n-a poruncit nimic cu privire la păstrarea sau înlăturarea practicii de a oficia cultul divin și de a sluji lui Dumnezeu cu veșminte speciale. În felul acesta putem crede că porunca dată de Dumnezeu celor din Legea Veche a rămas în vigoare și în Legea Nouă și că arhierii, preoții și diaconii, slujind lui Dumnezeu, trebuie să se îmbrace în veșminte liturgice speciale.

Se pare că veșmintele liturgice își au originea chiar de pe timpul Sf. Apostoli. Sf. Apostol Pavel în ep. II-a către Tit, cap 4, 13, îi spune aceluia să-i aducă felonul pe care l-a lăsat în Troada. Felonul — după cum se știe — e un veșmînt preoțesc. Iată deci din mărturia Sfintei Scripturi dovada întrebunțării veșmintelor liturgice încă de pe timpul apostolic.

Dacă în Vechiul Testament care a fost numai umbra Testamentului Nou s-au întrebunțat din rînduială divină veșminte liturgice frumos împodobite, cu atît mai vîrtos acest lucru trebuie să fie în Legea Nouă.

Din mărturiile picturilor din catacombe ca și din dovezile istorice și liturgice din secolele III și IV ne putem convinge de existența unor veșminte speciale întrebunțate la săvîrșirea actelor cultice din partea preoților și episcopilor. De la Eusebie din Cezareea, Sf. Grigorie din Nazianz și Sf. Ioan Gură de Aur avem unele mărturii cu privire la existența veșmintelor liturgice.

Veșmintele preoțești ne aduc aminte de veșmintele Mîntuitorului cu care umbla străbătînd drumurile Palestinei și de care cei suferinzi se atingeau și se vindeau (Marcu 5, 27—29).

Veșmintele liturgice le putem împărți în veșminte arhieresti, preoțești și diaconesti.

Veșmintele arhieresti sînt: *sacosul*, un veșmînt asemănător cu un sac, pe care îl îmbracă episcopul peste stihar cînd slujește Sf. Liturghie. Cînd se îmbracă acest veșmînt se rostesc cuvintele: „Arhierii Tăi Doamne se vor îmbrăca întru dreptate...”; *Omofoorul*, un veșmînt pe care îl poartă arhierul pe umeri și este brodat cu fir de aur sau de argint și are o icoană a Mîntuitorului chiar în mijloc. Acest veșmînt simbolizează demnitatea arhierescă și mai însemnează și oaia cea rătăcită pe care Păstorul cel bun, adică Mîntuitorul, a luat-o pe umerii Săi. Oaia nu-i altceva decît firea noastră cea rătăcită. Cînd se îmbracă omoforul se rostesc cuvintele: „Pe umeri ai luat Hristoase firea noastră cea rătăcită și înălțîndu-te ai dus-o pe ea lui Dumnezeu-Tatăl”.

Un alt veșmînt arhieresc este *mantia*, un veșmînt lung și larg, împodobit cu multe cusături pe lateri numite *rîuri*. Se încheie la gît și are la stînga și la dreapta cîte o tablă brodată. Veșmîntul acesta simbolizează „darul lui Dumnezeu

(Continuare în pag. 4)

Autori de cîntări bisericești

Cîntarea bisericească este un minunat mijloc pentru exprimarea sentimentelor pioase către Dumnezeu și Sfinții Săi.

Ea este cunoscută de pe vremea Mîntuitorului Hristos, căci ne spune Sf. Evanghelist Matei, la cap. 26, 30, că Mîntuitorul, șezînd la Cina cea de taină cu ucenicii Săi, după ce au cîntat laude au ieșit la muntele Măslinilor.

După înălțarea la cer a Mîntuitorului, Apostolii au continuat practica cîntării religioase la săvîrșirea cultului creștin, după cum se vede din îndemnul Sf. Apostol Pavel dat Efesenilor (cap. 5, 19): „Vorbiți între voi în psalmi și laude și cîntări duhovnicești, laudînd și cîntînd întru inimile voastre Domnului“. În același sens a scris Sfîntul Apostol Pavel și Corintenilor (I Cor. 14, 26).

Urmînd îndemnul Sf. Apostoli, creștinii veacurilor primare au practicat cîntarea bisericească în locurile lor de închinăciune, în peșteri, în catacombe, sau în cîmpul liber, precum ne putem încredința din corespondența lui Pliniu către împăratul Traian: „... se adună înainte de răsăritul soarelui și cîntă pe rînd cîntece de laudă lui Hristos“.

Creștinii se adunau în asemenea locuri pentru că, după cum știm, în primele trei veacuri credința creștină a fost persecutată de împărații romani și abia mai tîrziu au început să se zidească biserici în număr mare, ca cele în care ne rugăm noi astăzi.

Melodia acestor cîntări „duhovnicești“, cum spune Sf. Apostol Pavel, în primele veacuri a fost simplă și o cîntă împreună toată obștea adunată, femei și bărbați, tineri și bătrîni deopotrivă.

După ce religia creștină a devenit liberă în imperiul roman, prin edictul lui Constantin cel Mare, și creștinii și-au zidit biserici, cîntarea bisericească a devenit mai plăcută și mai armonioasă, izvodită și cîntată de persoane anume pregătite.

Sfinții Părinți și sf. imnografi, ca biserica să nu fie atinsă de „veninul învățăturilor greșite“, au compus imnuri pe care le-au introdus în cultul creștin spre a fi cîntate după melodii armonioase.

Între autorii de cîntări bisericești se numără și Roman Cîntărețul, pe care Sfînta noastră Biserică cu cîntări de laudă îl prăznuiește în ziua de 1 octombrie din fiecare an.

Roman cîntărețul, această „alăută a Dumnezeiescului Duh“, a văzut lumina zilei în a doua jumătate a veacului al V-lea în cetatea Emesiei din Siria.

A crescut între oameni cu inimă dreaptă și blîndă, urmînd învățăturile dreptei credințe, petrecînd anii tinereții în feciorie și curățenie, dîndu-se cu totul lui Hristos și urmînd învățăturile Lui.

A slujit mai întîi la biserica Veritului, apoi a intrat în slujba de paraclisier la biserica Sf. Sofia, care era pe vremea aceea cel mai mare, mai slăvit și mai împodobit locaș al Domnului din Constantinopol.

Roman a fost neștiutor de carte dar prin viața lui curată întrecea pe mulți din vremea sa, precum cîntă strana la Utrenia zilei: „Lepădînd dezmiardarea și mărirea, și-ai ridicat sufletul către cetele cele de sus, către mărirea și luminările cele de acolo, către frumusețile cele negrăite, către locașurile cerești, către lumina dumnezeieștii începătorii“. El arăta ca Sfîntul Apostol Pavel: „Nu mai sînt eu cel ce viețuiesc, ci Hristos cel ce viețuiește întru mine“.

Înviorat cu mintea și plin de Duhul Sfînt, a început a dezlega slovele cărților, să compună cîntări și imne, iar limba lui a început să izvorscă fîntîni curgătoare, cîntînd cîntări duhovnicești.

Cea mai vestită și mai plăcută cîntare a lui Roman este condacul de la Nașterea Domnului: „Fecioara astăzi pe cel mai presus de ființă naște și pămîntul peștera celui neapropiat aduce...“ pe care cuviosul Roman l-a compus și l-a cîntat pentru prima dată de pe amvonul bisericii Sfînta Sofia din Constantinopol, în prezența împăratului Anastasie și patriarhului Eftimie. Vocea dulce și melodioasă care a glăsuțit dumnezeiasca cîntare a îndulcit sufletele tuturor.

Cuviosul Roman a arătat, prin această cîntare, dumnezeiasca rînduială a întrupării lui Hristos cea negrăită din Fecioara Maria. Condacul acesta

al întrupării Domnului s-a cîntat și la masa solemnă pe care o dădea împăratul din Constantinopol în ziua nașterii Domnului pînă în veacul al XII-lea.

Cuviosul Roman, părintele condacelor, pe care contemporanii l-au numit „dulcele glăsuitor“, a mai compus peste o mie de condace la praznicele de peste an, precum și o mulțime de cîntări la sărbătorile mobile de peste an și a laudat cu cîntări o mulțime de Sfinți.

Cîntările lui Roman au un caracter solemn și sublim, sînt scrise într-o lumină curată, cu expresii frumoase și pătrunzătoare, care și-au păstrat melodia originală pînă în zilele noastre.

Și din acest motiv, se cuvine să învățăm și noi, credincioșii de astăzi, cîntările atît de frumoase și înălțătoare de suflet ale Bisericii noastre străbune, străduindu-ne să le cîntăm cu toții la Sfînta Liturghie de pildă și la alte slujbe.

În încheierea acestor gînduri, vom spune:

Cuvioase Romane, sfeșnicul cel prea luminat și prea limpede, vioara cea de cîntare, struna cuvintelor Duhului celor bine grăitoare care ai glăsuțit dumnezeieștile cîntări și ne-ai învățat a preamări cu glasuri neîncetate pe Dumnezeu și pe toți Sfinții. Cel care ești cu îngerii împreună vorbitor, cu cuviosii și cu dreptii împreună locuitor, roagă-te Domnului să miluiască sufletele celor ce te laudă cu sfințele tale cîntări.

Pr. I. Isacu

PRAZNIC LA ROHIA

Cîtorită între anii 1923—1926 de parohul local Nicolae Gherman, Mănăstirea „Sf. Ana“ de la Rohia, jud. Maramureș, își continuă existența, apropiindu-se de împlinirea unei jumătăți de veac de viață.

Sub supravegherea părintească a P. S. Episcop Teofil al Clujului și sub conducerea starețului ei, P. Cuv. arhim. Justinian Chira, zestrea acestui așezămînt monahicesc se înnoiește mereu, atît sub raport material cît și spiritual.

Ca în fiecare an, și de data aceasta la 15 august 1971, Mănăstirea „Sf. Ana“ de la Rohia și-a prăznuțit hramul.

În ajun s-a săvîrșit vecernia și acatistul Maicii Domnului, în cadrul cărora a predicat P. Cuv. arhim. Justinian Chira, starețul mănăstirii. Stăruind în chip deosebit asupra raportului Prea Curatei Fecioare — ca mamă — cu Mîntuitorul, Fiul ei după trup, P. Cuv. Sa a făcut și unele referiri speciale în domeniul mariologiei.

În continuare, s-a săvîrșit slujba privegherii.

După sfințirea apei, în dimineața de Duminică (15 august 1971) s-a săvîrșit Sf. Liturghie de un sobor de preoți, în frunte cu P. Cuv. arhim. Justinian Chira, starețul mănăstirii, și P. C. prot. Petru Șuteu-Tg. Lăpuș. La priceasnă a predicat P. C. prof. Dr. Corneliu Sirbu de la Institutul Teologic din Sibiu, înfățișînd proprietățile dumnezeiescului Har, pe care Maica Domnului l-a fructificat bogat mai ales prin smerenie, devenind cea mai aleasă dintre Sfinți. De încheiere, a îndemnat pe credincioși să se străduiască a fi fii buni ai Bisericii noastre strămoșești și tot mai vrednici cetățeni ai scumpei noastre Patrii, Republica Socialistă România.

În continuare, s-a săvîrșit Sf. Taină a Maslului, urmînd ungerea și stropirea cu aghiazmă a credincioșilor.

În cadrul agapei frățești de la sfîrșit, P. Cuv. arhim. Justinian Chira, starețul mănăstirii, a mulțumit tuturor pentru concurs și participare, dînd totodată expresie satisfacției duhovnicești prilejuite de acest praznic.

Cinstirea Sfintei Cruci

(Urmare din pag. 1)

b) A mai fost prefigurată prin mîinile lui Moise așezate întins, alcătuiind — împreună cu trupul — chipul unei cruci: „Cînd își ridică Moise mîinile, biruia Israel; iar cînd își lăsa el mîinile biruia Amalec. Dar obosind mîinile lui Moise, au luat o piatră și au pus-o lîngă el, și a șezut pe piatră; iar Aaron și Or îi sprijineau mîinile, unul de o parte și altul de altă parte. Și au stat mîinile lui ridicate pînă la asfințitul soarelui“ (Ieșire 17, 11—12).

c) A fost prefigurată și printr-un steag. Profetul zice: „Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățați-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri!“ (Isaia 62, 10). În cadrul Creștinismului, acest semn de biruință este Sf. Cruce (Matei 24, 30), prin care Hristos a biruit puterile întinericului. De aceea, și Sf. Cruce trebuie să se bucure de cinste deosebită.

2. În al doilea rînd, Sf. Cruce trebuie cinstită, pentru că este:

a) *Jertfelnicul lui Iisus Hristos*, pe care s-a adus cea mai mare jertfă. Astfel, ca altar de jertfă, Sf. Cruce trebuie cinstită ca orice altar (Evrei 9, 28). Căci chiar în Vechiul Testament altarul se bucura de mare cinste. Domnul a zis către Moise: „Șapte zile să cureți astfel jertfelnicul și să-l sfințești, și va fi jertfelnicul sfințenie mare: tot ce se va atinge de el se va sfinți“ (Ieșire 29, 37). De asemenea, Mîntuitorul a apreciat valoarea și sfințenia altarului (Matei 23, 19).

b) *Mijlocitoarea mării lui Iisus Hristos*. Mulțumită jertfirii Sale pe Sf. Cruce a Golgotei, Iisus Hristos a fost preainălțat (Filipeni 2, 8—9), numai prin cruce s-a preamărit (Ioan 17, 1), a intrat în mărirea Sa (Luca 24, 26).

c) *Arma prin care ne-am cîștigat mîntuirea* (Ioan 12, 32—33; I Petru 2, 24), prin care înlăturăm vrăjmășia (Efeseni 2, 16; Coloseni 1, 19—20).

d) *Semnul lui Iisus Hristos*, care se va arăta înaintea celei de-a doua veniri a Domnului „Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului (Matei 24, 30). Semnul Fiului Omului nu poate fi decît Sf. Cruce. Pentru că prin ea a biruit Mîntuitorul pe cel mai mare vrăjmaș: diavolul și moartea. Pe de altă parte, nici un alt semn nu este atît de caracteristic biruinței lui Iisus Hristos, cum este Sfînta Cruce.

3. Sf. Apostoli cinsteau Sf. Cruce și se laudau cu ea. Astfel, de exemplu, Sf. Apostol Pavel scrie: „Căci cuvîntul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mîntuim, este puterea lui Dumnezeu“ (I Corinteni 1, 18). De asemenea: „Iar mie, să nu-mi fie a mă lauda, decît numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume“ (Galateni 6, 14). Ce-i drept, aici este vorba despre cruce în alt sens decît cel propriu. Numai că orice alt înțeles de la cel propriu derivă. De aceea, este cu neputință ca într-un înțeles oarecare, crucea, să fie cinstită, iar în alt înțeles ea să fie necinstită!

În baza motivelor arătate mai sus, Sf. Cruce a fost cinstită pretutindeni și totdeauna în cadrul Creștinismului. Cu atît mai virtos, cu cît ea este — după cum spun unii dintre Sf. Părinți — „lemnul vieții“, „sabie contra păcatului“, „vistieria miilor de bunătăți“, cum o numesc Sf. Iustin Filozoful și Martirul și Sf. Vasile cel Mare.

Dar mai presus de toate, Sf. Cruce este simbolul biruinței creștine asupra puterilor păcatului. Ea este sîmburele religiei întemeiate de către Domnul nostru Iisus Hristos. Ca atare, ea cuprinde — în semnificația sa adîncă și complexă — întreaga religie creștină, atît sub aspectul ei teoretic-doctrinar (de învățătură), cît și pentru săvîrșirea slujbelor.

De aceea, cinstirea Sf. Cruci exprimă — în chip viu și convingător — manifestarea credinței și a vieții creștine autentice! Orice abatere care iese din cadrul cinstirii ei după cuvînt, este o manifestare negativă și deviază de la linia Creștinismului adevărat.

C. Sirbu

ROADE ALE PĂCII

Știm cu toții că din adîncă vechime suflete luminate, încălzite de razele binelui obștesc, au arătat în chipuri diferite că pacea este condiția firească a vieții omenești; că în vreme de pace binele crește ca într-o grădină priincioasă, copiii se bucură de anii neprihănitii lor, iar bătrînii își deapănă în tihnă ultimele fire ale ghemului vieții lor, că în vreme de pace ogoarele nu zac părăginite, iar turmele pasc liniștite pe lunci sau goluri de munte, că în vreme de pace înfloresc așezările oamenilor, artele și tot ce este după voia Celui ce toate cu înțelepciune le-a făcut.

Pentru astfel de motive — cît și pentru că în zilele noastre fiara războiului este mai hidoasă ca oricînd, putînd să macine între fălcile ei negre, diavolești, și să înghită dintr-o dată pămînturi întinse, cu mulțime de vieți omenești și cu toată truda lor de veacuri — noi, cei de astăzi, stăm mai treji ca oricînd în jurul focului sacru al păcii, ca el să nu se stingă, dimpotrivă, să fie tot mai viu, tot mai luminos.

Acest adevăr l-a cunoscut și poporul nostru încă de la începuturile sale. Ba am putea spune că el a fost cuprins în plămada ființei sale, odată cu aerul curat al Carpaților, cu cîntecul păsărilor, cu zefirul sau adierea codrilor, cu susurul izvoarelor, născîndu-se astfel acest suflet mare, vibrant la tot ce este frumos, uman, înălțător, pe care îl cunoaștem cu toții și care încălzește pe oricine se apropie cu cuget bun de el.

Poporul român veghează însă în chip special în acești ani ca flacăra păcii să nu se mai stingă niciodată, pentru că el abia acum gustă cu adevărat din binefacerea ei, din roadele ei minunate.

Căci roade ale păcii, ale muncii pașnice, sînt de pildă livezile încărcate cu fructe și pămîntul plin de roadă. Este o adevărată desfătare, simțim o deosebită bucurie cînd, în aceste zile de toamnă, vedem lanurile întinse de porumb, cu știuleții cît cotul, aplecați greoi spre pămînt, cartofii de mărimea bolovanilor aruncați în urma mașinii de recoltat etc., încît ne vine să zicem cu T. Argezi, că în apele noastre crapii sînt „cît berbecii / În pomi piersici cît dovlecii / Pepenii de zabăr roșu / În grîu spicul cît cocoșul“ (Mamă Țară).

Rod al păcii și al muncii unui popor în plin proces creator este și cel de al V-lea Pavilion de mostre de bunuri de consum, deschis tot în aceste zile de toamnă în capitală, pe o suprafață de aproximativ 20 mii mp și cuprinzînd peste 70 mii de exponate din toate sectoarele bunurilor de consum din țara noastră. Între alții, reprezentanții a peste 700 firme străine iau cunoștință cu acest prilej de importante progrese realizate de poporul român în acest sector al economiei sale, ca de pildă: produse ale industriei textile, ale industriei materialelor de construcții, ale industriei chimice, ale industriei lemnului, ale industriei alimentare etc.

Roade ale păcii și ale priceperii unui popor stăpîn pe bogățiile sale sînt și marile noastre hidrocentrale, care ne uimesc prin volumul de lucrări și calcule care le-au necesitat, prin puterea turbinelor, ca de exemplu cele de la hidrocentrala de pe Lotru, care vor fi cele mai mari din Europa.

Roade ale păcii și ale unui popor ospitalier, dornic de mai bine prin colaborare cu alte popoare, sînt totodată și întrunirile cu caracter internațional, cu larg răsunset în lumea largă, găzduite de țara noastră și în această toamnă, ca pildă: Cea de a XXI-a Conferință Pugwash, al IV-lea Congres internațional de logică, metodologie și filozofia științei, al XIV-lea Congres internațional de studii bizantine ș.a., cărora Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, le-a adresat cîte un Mesaj, din care se desprind aspirațiile și strădanile poporului român spre o lume tot mai dreaptă, mai bună, eliberată de teama războiului etc.

„Am dori — spune Domnul Președinte al Consiliului de Stat în Mesajul trimis celui de al IV-lea Congres internațional de logică, metodologie și filozofia științei — ca participarea la congres să vă prilejuiască posibilitatea de a cunoaște în mod nemijlocit poporul român, ampla sa activitate consacrată progresului și prosperității, preocupările de viitor, aspirațiile sale de mai bine, dorința sa arzătoare de a trăi în pace și prietenie cu toate popoarele lumii, de a-și aduce contribuția la crearea unei lumi noi, eliberată de spectrul războaielor, de împilare și sărăcie“.

Pentru astfel de motive, pentru poporul nostru, ca, de altfel, pentru toate popoarele lumii, pacea este o problemă vitală, de viață, așa cum este aerul, lumina și apa. Această dorință, precum am văzut, poporul român și-o dovedește prin munca lui de acasă, concretizîndu-și-o sub nenumărate forme și în relațiile sale internaționale, pentru că el și-a ales viața, ca să trăiască el și urmașii săi, în pace și propășire.

Gh. Papuc

Cibinium '71

Între 5 și 12 septembrie a.c. în orașul Sibiu, s-a desfășurat a patra ediție a festivalului artistic-cultural „Cibinium '71“, care intră astfel în tradiție ca o manifestare spirituală de amploare, ce vrea să ne amintească despre acțiunile culturale populare ale „Astreii“ de altădată.

Deschiderea festivă a avut loc Duminică, 5 septembrie, orele 9,30, în sala Teatrului în prezența unui numeros public și a numeroși invitați din București, Cluj și alte localități, care și-au dat concursul la bunul mers al festivalului.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de către prof. Maria Fanache, președinta Comitetului județean pentru cultură și artă, după care a vorbit domnul Richard Winter, președintele Consiliului popular al județului Sibiu, care a transmis un cald salut participanților, apreciînd totodată importanța acestei ediții a festivalului și prezența unor distinși oaspeți. A vorbit de asemenea domnul Ioan Jinga, vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă.

A urmat un bogat și reușit program artistic, care a cuprins un concert coral-sinfonic de cîntece patriotice și compoziții corale, dat de Corul Gheorghe Dima, dirijat de Ion Arsin și Iorgu Sandu cu concursul orchestrei simfonice a Filarmonicii de stat din Sibiu, apoi recitări de poezii patriotice realizate de către artiști din București și Sibiu.

La acest festival a luat parte și P. C. profesor și compozitor Gheorghe Șoima de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, care a dirijat compoziția proprie: „Tryptic sibian“.

La orele 11,30, manifestația a continuat în Piața 6 Martie, cu deschiderea „Tîrgului olarilor“ etc.

Din programul bogat al festivalului mai încreștam manifestări ca: Sesiunea științifică: „Prezența transilvănenă în literatura română“ (6 septembrie a.c.), deschiderea expoziției: „Cartea sibiană“ a Întreprinderii Poligrafice din Sibiu (7 septembrie a.c.), spectacolul folcloric: „Nunta ciobănească de la Rășinari (8 septembrie a.c.), colocviul: „Prin muncă înfrățită, în slujba patriei noastre dragi“ (9 septembrie a.c.), spectacolul: „Pui de om“ de Victor Eftimiu (10 septembrie a.c.), concertul de orgă de la catedrala evanghelică-luterană din Sibiu (11 septembrie a.c.) ș.a.

Subliniem faptul că în cadrul festivalului a avut loc și vizitarea, sîmbătă 11 septembrie 1971, a.m., a muzeului de icoane pe sticlă și artă populară din parohia Sibiul (prot. Sibiu), organizat prin osîrdia C. preot Z. Oancea.

Duminică, orele 12, pe străzile principale ale Sibiului a avut loc parada portului popular și a obiceiurilor din jud. Sibiu, ceea ce a scos în lumină bogăția folclorică din această parte de țară, întregul festival constituind de altfel o puternică manifestare artistică-culturală, izvorită din noile ondiții de viață ale poporului nostru.

T.

Vizită ecumenistă la Sibiu

Sîmbătă, 11 septembrie a.c., înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae Mladin a primit la reședința mitropolitană din Sibiu vizita Secretarului General al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, Dr. Eugene Blake, a Î. P. S. Mitropolit Emilian al Calabriei, delegat al Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, pe lîngă conducerea Consiliului Ecumenic de la Geneva, P. C. protopresbiter ortodox grec Tesies și rev. pastor Tevlor din S.U.A., ambii din conducerea Consiliului Ecumenic al Bisericilor.

Delegația a fost însoțită de P. S. Antim Tîrgovișteanu, episcop-vicar patriarhal și P. C. preot Gabriel Popescu.

La sosire oaspeții au fost întâmpinați de Î. P. S. Mitropolit Nicolae, Em. Sa Episcop ev. luteran A. Klein, P. C. vicar Traian Belășcu, P. C. rector Is. Todoran, consilieri ș.a.

Duminică, 12 septembrie a.c. înalții oaspeți au asistat la serviciul divin în Catedrala Bisericii Evanghelice C.A., în biserica reformată din Sibiu și apoi în Catedrala Mitropoliei Ortodoxe din Sibiu, unde Î. P. S. Mitropolit Nicolae a slujit Sfînta Liturghie arhierescă.

După terminarea Sf. Liturghii, Î. P. S. Sa a prezentat pe oaspeți credincioșilor, rostindu-le cuvînt de „bun venit“ în catedrala noastră și în orașul Sibiu, în care Bisericile creștine locale colaborează în spirit ecumenic în duhul dragostei lui Iisus Hristos și al slujirii credincioșilor și Patriei noastre comune.

Secretarul General al Consiliului Ecumenic Dr. Eugene Blake și Î. P. S. Mitropolit Emilian al Calabriei și-au exprimat bucuria de-a avea prilejul să cunoască, în scurta vizită făcută în Sibiu, apropierea și colaborarea dintre Bisericile din acest oraș în spirit ecumenic, precum și evlavia credincioșilor ortodocși.

Au mulțumit Î. P. S. Sale Dr. Nicolae Mladin, Mitropolitul Transilvaniei, pentru dragostea și amabilitatea pe care le-a arătat-o și pentru cuvintele calde pe care le-a rostit la adresa delegației.

După amiază, însoțiți fiind de Î. P. S. Mitropolit Nicolae și P. C. vicar Traian Belășcu, oaspeții au mers la Alba-Iulia, unde au vizitat Catedrala Reîntregirii și li s-au prezentat de autoritățile locale proiectul noului spital, pentru care se va primi aparate de la Consiliul Ecumenic al Bisericilor.

În aceeași zi, înalții oaspeți au plecat spre Rîmnicu-Vîlcea, ducînd cu dîșii bune și frumoase amintiri din vizita făcută la Sibiu și Alba-Iulia.

Pr. F. Costea

Poemul focului

Cei vechi credeau că te-a furat din cer,
Titanul Promethew,
Ca oamenii să crească în puteri.
Dar eu
Te vreau simbol al vieții mele,
Pe tine, focul coborît din stele.
Mă uit cum pîlpăi, cum te-nvăluiești,
Cum te ridici în flacăra, cum crești,
Și ascult cu ochii-nchiși ce povestești,
Despre păduri de fag și de stejari,
Despre zăvoaie, lîngă ape mari,
Și despre lanul cel de păpușoi —
De pe la noi.
Iar, dacă arzi cu cocs și antracit,
Mai multe ai de povestit:
Despre păduri imense oglindite
În apele sălbatic revărsate.
Despre cîmpii care s-au strîns în cute,
În erele trecute...
Și cîte taine spun în limba lor,
Sclipirile de foc dogoritor!
Eu însă aș vrea ca pilda lor
Să-mi fie zilnic de învățătură:
Să fiu și eu o sursă de lumină și căldură,
Să revărs mereu din viața mea umană
Lumină, dragoste fără prihană.
Să știu că mîngîierea mîinii mele
A alinat în lume o rană, o durere,
Și că scînteii din gîndul meu
Au luminat un întuneric greu.

Z. Lațcu

Un dicționar al înțelepciunii

Editura Junimea de la Iași a publicat cu un an în urmă primul din cele patru volume ale impunătoare culegeri de cugetări antice și moderne, aparținând sanscritologului Th. Simenschy.

Cunoscător a patrusprezece limbi, profesorul și eminentul om de știință ieșean a extras majoritatea cugetărilor din operele citite în decurs de 56 de ani, cugetări „antice și moderne”, cum arată subtitlul cărții. Traducerea este însoțită, în toate cazurile, de textul original.

Semnalăm faptul că autorul acestei culegeri a cercetat din plin și cărțile Sf. Scripturi din care a extras minunate cugetări.

În cele ce urmează vom reda spre exemplificare câteva din cugetările conținute în acest dicționar.

— Cel care achită pe vinovat și osîndește pe cel drept este murdar și odios înaintea lui Dumnezeu (Pilde 17, 15).

— Înainte de a acuza pe aproapele tău, cercetează mai întâi propriile tale cusururi (Menander).

— Nu există virtute mai presus de adevăr, nici păcat mai mare ca minciuna (Mahabharata).

— Luptă-te pînă la moarte pentru adevăr (Înțelep. lui Isus Sirah 4, 30).

— Cei buni lasă la o parte ce-i rău și iau ce-i bun, ca vînturătoarea; pe cînd cei răi iau ce-i rău și lasă ce-i bun ca sita (Kalidasa).

— Ajutorul (dat în) ascuns, cinstirea oaspei străin, tăcerea binelui făcut, povestirea în public a binelui primit, modestia în fericire, vorbirea fără dispreț despre alții, cine oare a arătat celor aleși lucrul acesta? (Bhartrhari).

— Orice om să fie grabnic să asculte, zăbavnic să vorbească, zăbavnic la minie (Iacob 1, 19).

— O, blestemată lăcomie de aur, la ce nu împingi tu pe muritorii? (Vergilius).

— Fără îndoială că binele suprem trebuie să se găsească undeva (Goethe).

— Lumea aceasta aparține celor blînzi și celor blînzi le aparține (și) lumea cealaltă (Mahabharata).

— Bogăția seamănă cu apa de mare; cu cît bei mai multă, cu atît devii mai însetat (Schopenhauer).

— Bucuria netulburată a vieții n-a fost partea vreunui muritor (Schiller).

— Oamenii devin buni și înțelepți datorită divinității (Pindar).

— Deschide cartea, ca să înveți ce ai gîndit alții; închide cartea, ca să gîndești tu însuși (Heyde).

— Cea mai bună căsătorie pentru un om cuminte este să ia ca zestre a soției un caracter frumos (Hipponax).

— Fii chibzuit; iar pe limbă să-ți stea totdeauna miere (Theognis).

— Trebuie să imităm albinele și să separăm tot ce am adunat din lectura (noastră) variată.

(Seneca).
— Cînd eram copii, părinții ne-au încredințat unui pedagog, care se uita în toate părțile ca să nu ni se întîmple ceva rău; iar cînd devenim mari, Dumnezeu ne încredințează conștiinței noastre în-născute, spre a ne păzi. Această pază nu trebuie nesocotită cîtuși de puțin, căci altfel vom displacea lui Dumnezeu și vom fi dușmanii propriei noastre conștiințe (Epictet).

— E dureros să fii fericit în viață și să ai casa pustie fără moștenitori (Menandru).

— Cel mai important și cel mai greu este să dai; ce te costă să mai adaugi și un zîmbet (La Bruyer).

Lectura unor asemenea cugetări permite o mai deplină înțelegere a înaltei meniri a ființei omenești, inspiră încredere și optimism în viață, ne fac mai buni, mai conștiințioși, mai drepiți, mai nobili sufletește.

Pr. V. Prodea

Veșmintele liturgice

(Urmare din pag. 1)

cel purtător de grijă și acoperitor”. Rîurile simbolizează învățăturile dumnezeiești care izvorăsc din Legea Veche și din Legea Nouă.

Epigonatul este un veșmînt în formă de romb care se leagă la coapsa dreaptă sau la brîu. Veșmîntul acesta simbolizează „sabia Duhului asupra morții, tăria cea mare a lui Dumnezeu”. Mai însemnează și învierea Mîntuitorului. *Mitra* este acoperămîntul capului, care simbolizează „cununa de spini de pe capul Mîntuitorului” sau „marama de pe capul lui” — zice Simeon al Tesaloniceului.

Arhiereul mai are *cîrje* sau toiaș, care ne aduce aminte „de conducerea cea bună a păstorului din Evanghelie”. Arhiereul mai are pe piept *engolpionul*, care e o iconiță mică, reprezentînd pe Mîntuitorul sau pe Maica Domnului cu pruncul în brațe. Pe piept arhiereul mai poartă crucea pectorală care simbolizează crucea lui Hristos și totodată cinstea pe care trebuie să o aibă cel care o poartă pentru Hristos cel răstignit. Prin cruce biruim pe vrăjmaș, ne întărim și omorîm patimile.

Pe lîngă aceste veșmînte care sînt proprii arhiereului, arhiereul mai îmbracă *stiharul* pe care îl are și preotul și diaconul, apoi *mînecuțele*, *brîul* și *epitrahilul*.

Veșmintele preotului sînt: *stiharul*, *epitrahilul*, *brîul*, *mînecuțele* și *felonul*. *Stiharul* e un veșmînt lung care acoperă întreg corpul și e lung de la gît pînă la picioare. E un veșmînt de mare cinste și poate fi de diferite culori: roșu, galben, albastru etc. E un veșmînt comun preoților, diaconilor și episcopilor. În vechime stiharele erau împodobite cu dungi de purpură. *Stiharul* roșu de pildă simbolizează veșmîntul plin de sînge al Mîntuitorului.

Mînecuțele au forma unor manșete și se leagă de cele două mîini și se îmbracă la slujirea Sfintei Liturghii și la alte slujbe. Cînd se îmbracă se sărută crucea de pe ele și se rostesc rugăciuni speciale.

Epitrahilul se așează pe grumazul preotului și de care nu se poate lipsi preotul la nici o slujbă bisericească. El simbolizează „jugul cel bun al lui Hristos”. După unii liturghişti, *epitrahilul* simbolizează funia cu care a fost legat Mîntuitorul. După alții, partea dreaptă a *epitrahilului* simbolizează trestia din dreapta lui Isus iar partea stîngă a *epitrahilului*, simbolizează purtarea crucii pe drumul Calvarului.

Brîul este o cingătoare cu care se încinge preotul și care simbolizează „puterea” care s-a dat preotului ca să lucreze cele sfinte”.

Felonul este veșmîntul caracteristic în Biserica Ortodoxă și se îmbracă peste *stihar* și *epitrahil*. El simbolizează „hlamida purpurie pe care chinătorii lui Hristos i-au dat-o în batjocură”. Simeon Tesalonicianu dă felonului multe explicații simbolice: „Sf. felon simbolizează puterea și strălucirea Duhului ce este dat de sus”, sau „puterea lui Dumnezeu cea cuprinzătoare de toate, cea purtătoare de grijă, cea de toate lucrătoare și binefăcătoare, pentru care s-a pogorît Cuvîntul pînă la noi”.

Cunoașterea veșmintelor liturgice, bisericești, și a înțelesului lor simbolic contribuie la întărirea credinței și la trăirea mai intensă a vieții noastre creștinești.

Al. Moisiu

Sfîntul Mucenic Corneliu Sutașul

Pe Sfîntul Corneliu sutașul, Biserica noastră îl cinstește în 13 septembrie. Acest ofițer a fost primul cetățean din lumea romană, care, împreună cu toată casa lui, a primit botezul creștin. Prin aceasta Biserica și-a fixat de la început poziția ei rămasă pînă azi de a nu face nici o deosebire între cei care mărturiseau credința creștină. Iată împrejurările în care au avut loc aceste fapte.

În Cezareea își făcea serviciul de sutaș, din cohorta Italică, un bărbat cu numele Corneliu, „cucerit și temător de Dumnezeu, cu toată casa lui, și care făcea multe milostenii poporului și se ruga lui Dumnezeu totdeauna” (F. Ap. 10, 1—2). Pe cînd el se ruga, i-a apărut un înger, care i-a spus că faptele lui bune l-au făcut plăcut lui Dumnezeu și să trimeată după Apostolul Petru, care se află în Iope, găzduit la un curelar cu numele Simon. El a trimis 3 bărbați la Iope. Pe cînd aceștia erau pe drum, Ap. Petru își făcea rugăciunea sus pe casă, după obiceiul din răsărit, avînd o viziune: a văzut cerul deschis și un lucru ca o față de masă ce se cobora spre pămînt. În ea erau tot felul de dobitoace cu 4 picioare, tîrtoare și păsări. Un glas îi spune să mînce. „Iar Petru a zis: Nicidecum, Doamne, căci niciodată n-am mîncat nimic spurcat și necurat”. Glasul însă i-a zis: „Cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu le numești spurcate”. Aceasta s-a repetat de 3 ori. Ap. Petru nu pricepu vedinea, pînă cînd bărbații trimiși de Corneliu au ajuns la el și i-au spus rostul venirii lor. Cei ce erau în rugăciune, au fost luminați prin vedenii, de cele ce aveau să facă. A doua zi, Ap. Petru s-a dus la Corneliu cu însoțitori, care să fie martori la cele ce aveau să se întîmple.

Corneliu, de bucurie că vede pe apostol, i-a căzut la picioare. Dar Petru l-a ridicat, zicîndu-i: „Scoală-te. Și eu sînt om”. De față erau mulți adunați și Ap. Petru face următoarea declarație: „Voi știți că nu se cuvine unui bărbat iudeu să se unească sau să se apropie de cel de alt neam, dar mie Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat”.

Se știe că după lege, iudeii nu aveau voie să mînce din animalele care nu-și rumegau mîncarea și nu aveau copita despicată. Iată că Apostolul Petru primește poruncă ca să mînce din ele. Atunci își va fi adus aminte Petru că Mîntuitorul a spus: „Nu este niciun lucru de dinafară care, intrînd în om, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om — acelea sînt care îl spurcă” (Marcu

7, 15). Corneliu povestește tot ceea ce s-a întîmplat cu el și cum a primit poruncă să trimită după el. Atunci Ap. Petru a zis: „Cu adevărat cunosc că Dumnezeu nu este părtinitor, ci, din orice neam cel ce se teme de el și face dreptate este primit la el (ca să asculte)”. Mai departe Ap. Petru vorbește de Mîntuitorul și activitatea Lui, cum a fost omorît, dar a treia zi a înviat și s-a arătat și lui și altora, rînduîți de Dumnezeu, „care am mîncat și am băut cu el, după învierea lui din morți”. În timp ce Petru vorbea, Duhul Sfînt s-a coborît peste cei care ascultau. Credincioșii din iudei și care veniseră cu Apostolul s-au minunat mult văzînd că darul Sf. Duh se revarsă și peste păgîni. În fața acestei realități, Ap. Petru a întrebă: „Poate, oare, cineva să oprească apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfînt ca și noi?” După aceea au fost botezați. De primirea păgînilor în Biserică s-au arătat nemulțumiri creștinii veniți din rîndul iudeilor și i-au reproșat Ap. Petru, zicîndu-i: „Ai intrat la oameni netăiați împrejur și ai mîncat cu ei” (F. Ap. 11, 2). Apostolul s-a apărut arătînd faptele așa cum s-au petrecut, încheind: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat lor același dar ca și nouă, pentru că au crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu, ca să-l pot opri pe Dumnezeu?” (F. Ap. 11, 17). Evenimentul s-a petrecut, lămuririle date de Apostol au liniștit sufletele credincioșilor, care preamăreau pe Dumnezeu, zicînd: Așadar și păgînilor le-a dat Dumnezeu pocăință spre viață. Faptul acesta de o așa de mare însemnătate pentru Biserică e legat de numele sutașului Corneliu. Pentru aceasta Biserica l-a și trecut în rîndul Sfîntilor. Se spune că Corneliu a însoțit pe Ap. Petru în multe din călătoriile lui, arătînd atîta rîvnă și vrednicie, încît în scurtă vreme a fost așezat episcop în Cezareea. După pilda Sf. Apostoli, Corneliu încă a propovăduit vestind credința cea nouă. Astfel a ajuns într-o cetate în care închinarea la idoli era în floare. Prin stăruință, el a reușit să încreștineze pe locuitorii cetății împreună cu căpetenia lor, Dimitrie. Așeză chiar un preot acolo cu numele de Evnomie. După ce a dat dovadă de o strălucită viață creștinească și de o rară rîvnă apostolicească, Corneliu a adormit în Domnul, fiind înconjurat de dragostea și cinstirea celor pe care el i-a născut în Hristos Iisus.

Prot. A. Radu

Din învățăturile Sf. Scripturi

— „Fă ce-i plăcut înaintea mea și fii fără prihană” (Facere 17, 1).

— „Cînd faci bine au nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și cantă să te tîrască, dar tu biruieste-l” (Facere 4, 7).

— „Să nu se găsească la tine nici prezicator, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător, nici descîntător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morții” (Deut. 18, 11).

— „Iubi-te-voi Doamne, virtutea mea. Domnul este întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu” (Psalm 17, 1).

— „Fiul meu nu uita învățătura mea și inima ta să păzească sfaturile mele, căci lungime de zile și ani de viață și propășire ți se vor adăuga. Mila și adevărul să nu te părăsească; leagă-le împrejurul gîtului tău, scrie-le pe tabla inimii tale. Atunci vei afla har și bunăvoință înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor” (Pilde 3, 1—4).